

Uit het paradijs

De eerste vier jaar van mijn bestaan leefde ik in symbiose met mijn ouders. Ik verkeerde in het paradijs, alles klopte en alles was mooi. Mijn vader en moeder droegen mij letterlijk en figuurlijk op handen. Hoe vaak zweefde ik niet tussen hemel en aarde, als mijn grote en sterke vader mij optilde en mij met zijn grove stoppelbaard in mijn hals kuste tot ik het uitschaterde. Als een puppy ging ik overal mee naartoe, ik werd bejubeld en bezongen. Het ontbrak mij aan niets.

'Papa mee!', riep ik als mijn vader, die een garagebedrijf had, in de auto stapte om onderdelen te halen voor auto's die in reparatie waren. 'Kom maar gauw', bromde hij dan en ik mocht instappen. Voorin.

Autogordels bestonden nog niet, we noteren het jaar 1960. (Ik herinner me dat mijn broer een keer de auto uitrolde, toen het portier openvloog terwijl mijn vader een te scherpe bocht nam. Rustig stoppen, huilend kind oppakken, terugzetten en doorrijden.) Ik voelde me de koning te rijk: in zo'n grote Amerikaanse auto, zovend over de weg, naast mijn almachtige vader. Hij nam me mee naar leveranciers, alwaar ik als een prins werd bejegend.

Als ik niet bij mijn vader was, speelde ik in de buurt van mijn moeder. Ze zong liedjes, pakte me op om me te knuffelen of zette me in het zitje achterop de fiets, waarna ze met haar brede billen alle wind afving. Als ik in de winter huilend naar binnen kwam omdat ik koude handjes had, nam ze me op schoot, pakte mijn handen en stopte ze tussen haar volle armen en grote boezem. Dan was ik algauw weer op temperatuur en kreeg warme chocolademelk met een velletje erop.

Toch moet je een keer uit het paradijs vallen. Mij gebeurde het toen ik vier werd en naar de kleuterschool moest. De symbiotische banden met mijn ouders werden meedogenloos doorgesneden. Mijn moeder nam me mee om 'een kijkje te nemen' op de katholieke kleuterschool in het dorp, gerund door nonnen. Ik werd nietsvermoedend binnengevoerd en bevond mij meteen tussen leeftijdsgenootjes die allemaal lekker bezig waren. Met blokken. Met poppen. Met kleurplaten. Leuk, maar ik hield mijn moeder in de gaten. Er knaagde al iets in mijn bewustzijn. Ik kreeg een tafeltje toegewezen, een kleurplaat en kleurpotloden. Geconcentreerd ging ik aan het werk. Dan gebeurt het, als in een roes... Ik kijk op en mis mijn moeder... 'Waar is mama...?' Ik roep haar... de zuster probeert me gerust te stellen, maar de paniek is er al... Ik sta op en zie haar nog in de deuropening met een gepijnigde blik omkijken... Ik ren naar haar toe, maar de zuster snijdt me de pas af. 'Mama gaat naar huis, maar haalt je straks weer op', roept ze. Ik vlieg naar de deur, bons erop, schop ertegen en krijs het uit. Tevergeefs, door het deurglas zie ik mijn moeder afgevoerd worden. Van de zuster mag ze niet meer omkijken. De lange val uit het paradijs is begonnen.